

riets Samtykke, og hvorfor skulde en Kommune som Kjøbenhavn være mere begrænset i sin Myndighed end alle Landets andre Kommuner? I alle Købstadkommunerne behøver man ikke en Gang Indenrigsministeriets Tilladelse til at udskrive enhver Skat, den være saa stor, den være vil, naar man ikke overskrider Gennemsnittet af de 3 sidste Aars Udskrivning plus $\frac{1}{5}$. Det samme gælder for Amtsraadene og for Sognekommunerne; de have endogsaa Ret til at lægge Halvdelen til de sidste 3 Aars Gennemsnit. Hvorfor skal Kjøbenhavn være bunden til at komme til Rigsdagen, naar den trænger til flere Penge? Og det er min Overbevisning, at den vil ikke, naar hele dette Forhold bliver ordnet, i Længden kunne nøjes med at være indskrænket til disse 2—3 pCt. Jeg mener, at Kjøbenhavns Kommune bør i den Henseende ogsaa være taknemmelig for at komme ind under samme Regler som det øvrige Land. Det falder jo ikke Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse ind at udskrive en eneste Øre mere end nødvendigt. Altsaa behøves denne Grænse jo ikke. Det bliver paalignet paa en anden Maade, fordi de store Formuer blive tagne noget mere med, end de gøre nu her i Kjøbenhavn. Det gør jo ikke noget, det synes jeg ikke er nogen Uret. Jeg ivrer imod, jeg taler imod og vil arbejde imod paa ethvert Punkt den Uret mod det øvrige Land at lade Kjøbenhavns Kommune blive bestaaende med disse Særegenheder, som nødvendigvis for hele den øvrige Del af Befolkningen maa udøve en, jeg vil ikke sige berettiget, men stor Attraktion, som ikke kan andet end virke tilbage paa de Kommuner, hvori vedkommende har boet.

Det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) syntes overhovedet at bebrejde Ministeren, at han ved det Forslag, som nu har været Genstand for saa megen Omtale, er gaaet udenom Spørgsmaalet. Det ærede Medlem synes ogsaa tilbøjelig til at gaa udenom alle de Spørgsmaal, vi ikke have behandlet i Fjor. Jeg synes netop, det er en Fordel nu, at man er kommen ind paa en mere almindelig Betragtning og en mere almindelig Ordning af de kommunale Skatteforhold, end man hidtil har været i Stand til at komme frem med, fordi der ogsaa fra det andet Tings Side er sket en Tilnærmelse til de Anskuelser, som jeg i alt Fald anser for rigtige. Jeg maa derfor bede det ærede Medlem være overbevist om, at det Forslag, jeg er kommet med, er langt fra at være fremkaldt ved Uvilje mod Kjøbenhavns Kom-

mune, det er kun fremkaldt ved den faste Overbevisning, jeg har, at Kjøbenhavns Kommune i den Stilling, hvori den nu er, indirekte øver skadelig Indflydelse paa mange andre Steder her i Landet.

Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig til dette. Dog vil jeg blot tillade mig en Bemærkning over for den højtærede Minister. Han hævdede med stor Styrke, at Opholdskommunerne jo havde særligt Krav paa at blive beskyttede, dels fordi de hidtil have været de eneste, der fik Skatten, og dernæst fordi det jo ogsaa var de Kommuner, som de paagældende Personer skyldte mest. Dertil skal jeg dog bemærke, at det sidste absolut ikke er rigtigt. Det kan jo dog ikke siges, at alle de Folk, der trække sig tilbage fra Byerne — ogsaa fra Kjøbenhavn — og flytte paa Landet, skyldte de Kommuner, hvor de kun, jeg kan næsten sige, sove om Natten, mere end de Kommuner, hvori de have deres Erhverv.

Indenrigsministeren (Bramsen): Til den sidste ærede Taler vil jeg dog sige, at man skylder de Kommuner noget, fordi det er de eneste Kommuner, man kan stille noget Krav til. Jeg tror, det ærede Medlem vil være enig med mig i, at den Kommune, en Mand gaar ud og arbejder i om Dagen, kan han ikke stille noget Krav til, men netop den Kommune, som han gaar hjem og sover i om Natten, over for den maa han som Skatteyder have Forpligtelse, efter som den er den eneste Kommune, over for hvilken han kan siges at have nogen Rettighed.

Jeg har et Par Bemærkninger at gøre til det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), som har udtalt, at det vilde være godt ikke at komme med ny Ting, i alt Fald ikke ud over det nødvendigste. Det er jo i denne Sag paa de Punkter, som det ærede Medlem selv drog frem, saaledes, at det er Regeringen, som har undladt at komme med ny Ting. Naar det bliver undersøgt nøje, vil det blive befundet at være rigtigt, hvad jeg her siger. Thi det er, som det ærede Medlem selv har sagt, saaledes med Hensyn til den mellemkommunale Beskatning, som den kaldes, at dette høje Ting gentagne Gange har vedtaget Princippet om en Næringsafgift, og det, som Regeringen her har foreslaaet, er det samme Princip, nemlig en Næringsafgift til en Kommune, hvor vedkommende driver sit Erhverv, naar han ikke bor der. Jeg er der i fuldstændig Overensstemmelse med den Stilling, dette